

**You have downloaded a document from
RE-BUŚ
repository of the University of Silesia in Katowice**

Title: O wariantywności nazw górskich

Author: Agnieszka Jedziniak

Citation style: Jedziniak Agnieszka. (2021). O wariantywności nazw górskich. W: W. Wilczek (red.), "Bogactwo Polszczyzny w Świecie Jej Historii. T. 8" (S. 107-117). Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego

Uznanie autorstwa - Na tych samych warunkach - Licencja ta pozwala na kopiowanie, zmienianie, rozprowadzanie, przedstawianie i wykonywanie utworu tak długo, jak tylko na utwory zależne będzie udzielana taka sama licencja.

UNIwersYTET ŚLĄSKI
W KATOWICACH

Biblioteka
Uniwersytetu Śląskiego

Ministerstwo Nauki
i Szkolnictwa Wyższego

O wariantywności nazw górskich

AGNIESZKA JEDZINIAK

Uniwersytet Śląski w Katowicach

 <http://orcid.org/0000-0002-1163-4936>

Nazwy własne są jednym z przejawów bogactwa leksykalnego języka. Są one nośnikami „wiedzy o historii politycznej i społecznej [narodu – A.J.], o historii kultury i religii, właściwościach i krajobrazie ziemi rodzinnej, o związkach z innymi krajami, a także o działaniach, dążeniach, a nawet emocjach ludzi, jak również o realiach życia i ludzkich wartościach” (Kaleta, 1998: 15). W obrębie badań onomastycznych wyróżnia się szereg subdyscyplin skoncentrowanych na poszczególnych klasach onimii. Jedną z nich i istotną w kontekście niniejszego artykułu jest toponomastyka, której przedmiotem badań są nazwy terenowe (inaczej: toponimy, nazwy miejscowe). Do zespołu nazw terenowych należą z kolei także nazwy górskie tworzące odrębny zbiór nazw własnych (tzw. oronimie), który stanowi podstawę rozważań podejmowanych w niniejszym artykule.

Warto również zaznaczyć, że w pracach z zakresu nazewnictwa górskiego dostrzec można nieprecyzyjność terminologiczną odnoszącą się do sposobów definiowania nazwy górskiej. W przyjmowanych definicjach dopuszcza się dowolną interpretację zakresu i odniesień denotacyjnych członu odróżniającego (nazwa **górska**). W polskich opracowaniach onomastycznych poświęconych badaniom kompleksu nazewnictwa Karpat dominuje najszersze pojmowanie nazewnictwa górskiego (por. Mrózek, 1998: 259).

Badaniom poddano dotychczas szczególnie nazwy górskie występujące na rozległym terenie Karpat. Przeprowadzane analizy

skupiały się przede wszystkim na dociekaniach etymologicznych oraz różnego typu klasyfikacjach oronimów występujących na badanych obszarach łuku karpackiego¹. Prace z zakresu badań nad oronimią pozwoliły na dostrzeżenie pewnych prawidłowości rządzących procesami nominacyjnymi dokonującymi się na górskich terenach. Zwrócono uwagę na ludowe procesy nazwotwórcze obejmujące nadawanie nazw górom jako całości oraz podkreślono obecność elementów obcego pochodzenia w górskim systemie nazewnictwa. Zauważono także związki między kształtowaniem się przestrzeni społecznej a oronimią oraz towarzyszący temu rozpad górskiego systemu nominacyjnego na nazwy ludowe i nie-ludowe (por. Rutkowski, 2001: 321–331). Mikrotoponimię (także oronimię) tatrzańską analizowano ponadto pod względem występujących w jej obrębie nazw metaforycznych i ich funkcjonowania w górskiej przestrzeni (por. Komorowska, 2000: 73–105). Warte uwagi są także prace poddające analizie nazewnictwo miejskie pod kątem oronimów jako składników systemu nazewnictwa badanych miast².

Przedmiot mojego zainteresowania stanowią nazwy wierzchołków górskich i ich ciągów (pasm) występujące na rozległym obszarze łuku karpackiego, ze szczególnym uwzględnieniem należącej do Polski części Karpat (a więc północnej części tej grupy). W niniejszym artykule analizowane będą jednostki własne będące formami motywowanymi nazwami pospolitymi pochodzenia obcego oraz zachowujące różny stopień wariantywności. Wariantywność rozumiem tutaj jako różne realizacje grama-

¹ Prace z zakresu badań nad oronimią prowadzili m.in. J.M. Rozwadowski – o nazwach *Tatry, Karpaty, Beskidy* (Rozwadowski, 1959), K. Nitsch – o nazwach *Kościelisko, Spisz, Magura* (Nitsch, 1920; 1933), Z. Stieber – o nazwach miejscowych pasma Górców (Stieber, 1934). Należy również wspomnieć o monografiach będących opracowaniami toponimicznymi o nazwach Bojkowszczyzny (Rudnicki, 1962; pierwsze wydanie – 1939) i Huculszczyzny (Hrabec, 1950).

² W tym miejscu należy przywołać artykuły m.in. M. Czachorowskiej i A. Paluszak-Bronki (2001) o nazewnictwie miejskim Bydgoszczy oraz M. Jaracz (2001) o toponimach i oronimach w nazewnictwie miejskim przedwojennego Lwowa.

tyczno-strukturalne leksemów motywujących wybrane grupy oronimów. Głównym celem podjętych rozważań jest próba zebrania oronimicznych wariantów nazewniczych oraz wskazania różnic obecnych w systemie nominacyjnym oronimów derywowanych od wybranych leksemów pochodzenia rumuńskiego: *chiceraǎ*, *măgură*, *muncel*. W tym celu sięgam po nazwy górskie uznawane za powszechnie występujące i najczęściej spotykane w odmianach wariantywnych w Karpatach. Nazwy motywowane wskazanymi leksemami są rozsiane na terenie całych Karpat. Obejmują swym zasięgiem ponadto nie tylko nazewnictwo górskie, lecz również szereg nazw miejscowych i wodnych.

W systemie nominacyjnym Karpat zostały utrwalone wszelkie przemiany o charakterze pozajęzykowym. Towarzyszące zmianom gospodarki leśnej i pasterskiej procesy nazwotwórcze zachodzące na rozległym obszarze Karpat miały niejednorodny charakter ze względu na etniczne zróżnicowanie tego terenu (por. Mrózek, 1998: 264). W systemie nazewniczym polskiej części Karpat można wyodrębnić licznie reprezentowane nazwy pochodzenia rumuńskiego. Przyczyn tego zjawiska można upatrywać w przynależności etnicznej pierwszych osadników karpackich. Ludność zwana Wołochami stanowiła zespół grup etnicznych (rumuńskich i wschodniosłowiańskich), które przyczyniły się do pasterskiej kolonizacji łuku karpackiego w XIV-XVI wieku podczas ruchów migracyjnych ze wschodu na zachód wzdłuż niezaludnionych grzbietów karpackich (por. Reinfuss, 1959). Elementy językowe i kulturowe tego pastersko-rolniczego ludu odzwierciedliły się w nazewnictwie regionu.

Materiał badawczy został zebrany na podstawie haseł zawartych w *Słowniku geograficznym Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich*³ pod redakcją B. Chlebowskiego, F. Sulimierskiego, W. Walewskiego (i in.) oraz uzupełniony o nazwy górskie wyodrębnione na mapach turystycznych i w przewodnikach. Analizowane grupy oronimów skupiają nazwy występujące w należącej

³ Dalej: SGeogr. Wykaz wszystkich wykorzystanych słowników wraz z ich skrótami znajduje się w *Źródłach* na końcu artykułu.

do Polski części Karpat (Beskid Makowski, Beskid Mały, Beskid Niski, Beskid Sądecki, Beskid Śląski, Beskid Wyspowy, Beskid Żywiecki, Bieszczady i Gorce) i uzupełniane są o nazwy górskie występujące na rozległym obszarze Karpat w nazewnictwie górskim innych krajów słowiańskich.

Wyrazy fundujące analizowane przeze mnie oronimy funkcjonują w języku rumuńskim jako samodzielne apelatywy będące określeniami z zakresu topografii. Interesujące mnie nazwy górskie stanowią zatem derywaty, których źródłosłowy odsyłają do terminów górskich wskazujących na cechy charakterystyczne (ukształtowanie, lesistość, wielkość itp.) nazywanego terenu.

Analizowane oronimy powstały w wyniku translokacji pojeńdycznych apelatywów pochodzenia rumuńskiego oraz ich transformacji na gruncie polskiego i słowiańskiego systemu nominacyjnego. Najliczniej reprezentowaną grupą wariantywnych nazw górskich są oronimy typu *Magura*, *Magura Hulszczańska* (*Magurka*), *Magura Małastowska*, *Magura Stuposiańska*, *Magura Wątkowska*, *Magurka*, *Magurka Ponikiewska*, *Magurka Radziechowska*, *Magurka Wilkowicka*, *Magurka Wiślańska*, *Magorzycza*, *Maguryczne*, *Magurycz Duży*, *Magurycz Mały*. Nazwy te są fundowane przez rumuńskie apelativum *măgură* 'wysoka odosobniona góra' (por. Rudnicki, 1962: 25). Warta uwagi jest również etymologia leksemu *măgură*. Wyraz ten równy jest słowiańskiemu **mogyła* 'mogiła, kurhan, wzgórze', zapożyczonemu niegdyś przez ludność rumuńską (Nitsch, 1920: 118). W formie już zmienionej leksem ten trafił na grunt karpacki podczas wołoskiej kolonizacji tych terenów. Tak o tym zjawisku pisał A. Brückner: „to samo słowo [**mogy* – A.J.] tkwi w rumuńskiej nazwie gór i pagórków, *Magura*, co z wołoskimi pasterzami do Karpat i na Spisz dotarła” (SBr). Oprócz nazw wskazanych wcześniej notowane są także formy typu *Magóra*, *Magórka*, *Magórki*, *Magórzyca* i inne (SGeogr). Zapis ten może świadczyć o ortograficznym upodobnieniu rumuńskiego apelativum *măgură* w funkcji oronimu *Magura* i jego form pochodnych do polskiego apelativum *góra*. Jednak wskazuje się związki oronimów typu *Magóra* z leksemami *magiera*, *magierka* (*magora*, *magorka*). Na ten źródłosłów zwracają uwagę autorzy *Słownika geograficznego...*, pisząc:

wyraz ten [Magóra - A.J.] ma prawdopodobnie związek z wyrazem *magiera*, *magierka*. W Polsce w XVI wieku nazywano Węgrów (Madyar, Magyar) *Magierami*. [...] Stąd poszło, że czapki węgierskie przezwano *magierami* lub *magierkami* [...]. Wyraz *Magier* musiał brzmieć po rusku *Magor* (Mahor), a *magiera*, *magierka* – *magora*, *magorka*. Pod wpływem wyrazu *góra* z *magora*, *magorka* powstało w jęz. polskim *magóra*, *magórka*, co znaczy ‘czapka’, a więc ‘szczyt’.

SGeogr

Niemniej nazwy górskie typu *Magóra* (i inne) są uznawane za błędne ortograficznie warianty oronimów fundowanych przez rumuńskie apelativum *măgură* (por. Nitsch, 1920: 118; Radwańska-Paryska, Paryski, 1973: 284).

Innymi również często spotykanymi nazwami górskimi są oronimy typu *Kiczera*, *Kiczera Beniowska*, *Kiczera Dydiowska*, *Kiczera Sokolicka*, *Kiczora*, *Kiczora Kamienicka*, *Kiczora Kocierska*, *Kiczora nad Targanicami*, *Kicora*, *Kiczarka*, *Kiczarki*, *Kiczurka*, *Kiczar*, *Kiczara*, *Kiczery* itd. Hipotezy etymologiczne dotyczące wskazanych nazw górskich są różne. S. Hrabec przywołuje takie źródłosłowy, jak: huculskie apelativum *kyčera* ‘góra’; *keczery* ‘góry o niezalesionych grzbietach’; *kieczera* ‘skalisty wierzch góry’; rumuńskie apelativum *chiceră* ‘wzgórze w kształcie dachu domu, wzgórze’; rumuńskie apelativum *picior* 1. ‘stopa, noga’, 2. ‘stopa góry, dolna część góry’; *kyčera* // *kyčira* ‘zalesiony wierzchołek góry, grzbiet wzgórza’; polskie apelativum *kiczera* ‘góra’ (Hrabec, 1950: 39–40). J. Rudnicki z kolei wskazuje na możliwość powiązania oronimów typu *Kiczera* z rumuńskim apelativum *chičură* ‘mróz, szron’ (Rudnicki, 1962: 24). Nazwami typu *Kiczera* i jej wariantami gramatyczno-strukturalnymi najczęściej określane są górskie szczyty pokryte lasami⁴. Tego typu oronimom jest zatem najbliższej do etymologicznej podstawy *kyčera* // *kyčira* ‘zalesiony wierzchołek góry, grzbiet wzgórza’.

⁴ W SGeogr wierzchołki górskie i ich ciągi oznaczane nazwami typu *Kiczera* są często charakteryzowane jako lesiste wzgórza.

Ostatnią interesującą mnie grupą górskich nazw wariantywnych są oronimy derywowane od rumuńskiego apelativum *muncel* zdrobnienie 'góra' (Rudnicki, 1962: 76). Jednak, jak słusznie zauważa T. Węgrzyn, jest to tłumaczenie niedokładne. Właściwe jest zatem rumuńskie apelativum *muntele* niebędące deminutywem, lecz formą podstawową rzeczownika *munte* 'góra' zapisywaną z rodzajnikiem określonym stojącym w postpozycji i pisanym łącznie (Węgrzyn, 2006: 116; por. Mirska-Lasota, 1964: 31). Jednak słowniki notują formy deminutywne, takie jak rumuńskie apelatywne zdrobnienie *muncèl* 'górką, pagórek, wzgórze, wzgórek' oraz rumuńskie apelatywne zdrobnienie *munticèl* 'górką, pagórek' (SRum). Oronimami mieszczącymi się w tej grupie nazw wariantywnych są nazwy górskie typu: *Munczolik*, *Muńcuł*, *Menczył*, *Minczoł*, *Menczeł*, *Menczul*, *Mencził*, *Munczel*, *Munczył* (i inne).

Omówione etymony zachowały się współcześnie w języku polskim jedynie na płaszczyźnie onimicznej w nazwach wierzchołków górskich i ich ciągów (pasm) oraz w innych toponimach i hydronimach występujących najczęściej na górskich terenach.

Obserwując wariantywne realizacje nazw górskich, można dokonać ich klasyfikacji. Opierając się na kryterium gramatyczno-strukturalnym, analizowane nazwy można umieścić w trzech zasadniczych grupach: nazwy prymarne (niederywowane) pozbawione specjalnych toponimicznych prefiksacji czy sufiksacji, nazwy sekundarne (derywowane) utworzone za pomocą różnych przedrostków i przyrostków oraz nazwy złożone wykazujące charakter zestawień syntaktycznych (por. Rospond, 1957: 34).

Nazwami prymarnymi są oronimy o formancie toponimicznym zerowym, które zachowały formę apelatywów toponomastycznych określających fizjografię terenu, od których zostały utworzone. Do tej grupy onimów można zaliczyć nazwy górskie, takie jak *Kiczera* i *Magura*. W tych formach są one najczęściej spotykane jako nazwy wierzchołków górskich lub pasm. Jednak nierzadko, aby uniknąć homonimii nazewniczej, nazwy te są rozróżniane poprzez człony określające (odróżniające). Wówczas oronimy przybierają formy nazw złożonych o charakterze zestawień syntaktycznych. W ob-

rębie nazw złożonych można wyróżnić podgrupy ze względu na motywację członu odróżniającego. Są to⁵:

- nazwy górskie z członem odróżniającym odtoponimicznym takie jak: *Magurka Radziechowska* (wieś *Radziechowy*), *Magurka Ponikiewska* (wieś *Ponikiew*), *Magurka Wilkowicka* (wieś *Wilkowice*), *Magura Stuposiańska* (wieś *Stuposiany*), *Magura Hulszczańska* (osada już nieistniejąca *Hulskie*), *Magura Małastowska* (wieś *Małastów*), *Magura Zakopiańska* (miasto *Zakopane*), *Magura Spiska* (region *Spisz*), *Kiczera Dydiowska* (wieś już nieistniejąca *Dydiowa*), *Wolańska Kiczera* (wieś *Wola*), *Kiczera Siańska* (wieś *Sianki*) i inne;
- nazwy górskie z członem odróżniającym odhydronimicznym typu: *Magurka Wiślańska* (potok *Białej Wisetki*), *Kiczora Kocierska* (potok *Kocierzanka* // *Kocierka*), *Kiczora Kamienicka*⁶ (rzeka *Kamienica Gorczańska*) i inne;
- nazwy górskie z członem odróżniającym odoronimicznym typu *Magura Wątkowska* (szczyt *Wątkowa*);
- nazwy górskie z członem odróżniającym odantroponimicznym typu *Kiczera Manzina* (nazwa osobowa **Mandzia*, **Manzia*, **Manza* (por. Węgrzyn, 2006: 113));
- nazwy górskie z członem odróżniającym określającym fizjografię terenu takie jak: *Magurycz Duży*, *Magurycz Mały*, *Jałowa Kiczera*, *Kiczera Wysoka*.

W systemie nominacyjnym Karpat można wskazać wiele nazw wariantywnych o charakterze wtórnym (derywowanym). Głównymi wykładnikami derywacji poszczególnych oronimów są sufiksacje oraz alternacje zachodzące w obrębie rdzenia. Jednym z przyrostków często stosowanych w analizowanych grupach nazw górskich jest formant *-k-* i jego fonetyczne warianty *-c-*, *-č-*. Za pomocą sufiksów *-ik* oraz *-ka* tworzone są formy deminutywne

⁵ Nazwy złożone o charakterze zestawień syntaktycznych pojawiają się w systemie nazewniczym rozległego obszaru Karpat. Jako przykłady ilustrujące to zjawisko w poszczególnych punktach przywołuję jednak nazwy górskie występujące tylko na obszarze polskiej części łuku karpackiego.

⁶ Człon określający *kamienicka* może odnosić się również do wsi Kamienica. Wówczas nazwa ta będzie mieściła się w grupie oronimów z członem odróżniającym odtoponimicznym.

takie jak: *Magurka* (nazwa górską występująca też w lm. *Magurki*), *Kiczarka* (nazwa górską występująca też w lm. *Kiczarki*), *Kiczorka*, *Kiczurka*, *Munczolik* i inne. Warianty deminutywne wnoszą pewną modyfikację znaczenia, informują o jakiejś cesze desygnatu. Nazwy te oznaczają zwykle niewielkie górskie wzniesienia. Do tej grupy nazw można zaliczyć również oronimy z przyrostkiem *-ica* // *-yca* typu *Magorzycza*, *Magurzyca*. Częściej jednak od derywatów sufiksalnych można wskazać derywaty alternacyjne. Najproduktywniejszą grupą spośród analizowanych oronimów, w budowie których można zaobserwować przekształcenia fonetyczne, są nazwy, których źródłosłów stanowi rumuńskie apelativum *muntele*, takie jak: *Munczolik*, *Muńcuł*, *Menczył*, *Minczoł*, *Menczeł*, *Menczul*, *Mencził*, *Munczel*, *Munczył* i inne. W różnym stopniu dochodzi w nich do przekształcenia wyrazu fundującego. Te rozbieżności mogą wynikać z różnego rodzaju podobieństw. Jako przykład można wskazać polską nazwę górską *Menczył*, która powstała poprzez analogię do polskiego czasownika *męczyć* i przejęcie jego cech fonetycznych (Węgrzyn, 2006: 117). Alternacje widoczne są również w nazwach pochodzących od rumuńskiego apelativum *chicera* typu: *Kiczera*, *Kiczora*, *Kicora*, *Kiczurka*, *Kiczar*, *Kiczara*.

Bogactwo leksykalne języka może ujawniać się zatem poprzez wariantywne realizacje gramatyczno-strukturalne oronimów. Szczególnie ciekawym zjawiskiem są alternacje zachodzące w obrębie rdzenia nazw górskich. Być może badania nad wariantywnością oronimów wymagałyby również pogłębionych studiów dialektologicznych, dzięki którym możliwe byłoby ustalenie regionalno-językowych uwarunkowań powstawania wariantów oronimicznych. W niniejszym artykule dążyłam jednak jedynie do zasygnalizowania i ogólnego omówienia problemu wariantywności nazw górskich, opierając się na wybranych grupach nazw, ze szczególnym uwzględnieniem wariantów występujących w należącej do Polski części łuku karpackiego.

Źródła i literatura

Źródła

- Brückner A., 1985: *Słownik etymologiczny języka polskiego*. Warszawa – **SBr**.
- Chlebowski B., Sulimierski F., Walewski W., 1880–1902: *Słownik geograficzny Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich*. T. 1–15. Warszawa. Dostępny w internecie: http://dir.icm.edu.pl/?find_in=fulltext&volume_id=1&find_text=Dąbrowa&search_volume=all&x=46&y=5 [data dostępu: 07.02.2019] – **SGeogr**.
- Reychman J., 1970: *Słownik rumuńsko-polski*. Warszawa – **SRum**.

Literatura

- Czachorowska M., Paluszak-Bronka A., 2001: *Oronimy i nazwy topograficzne w nazewnictwie miejskim Bydgoszczy*. W: *Toponimia i oronimia*. Red. A. Cieślikowa, B. Czopek-Kopciuch. Kraków, s. 345–349.
- Hrabec S., 1950: *Nazwy geograficzne Huculszczyzny*. Kraków.
- Jaracz M., 2001: *Toponimy i oronimy w nazewnictwie miejskim przedwojennego Lwowa*. W: *Toponimia i oronimia*. Red. A. Cieślikowa, B. Czopek-Kopciuch. Kraków, s. 351–359.
- Kaleta Z., 1998: *Teoria nazw własnych*. W: *Polskie nazwy własne. Encyklopedia*. Red. E. Rzetelska-Feleszko. Warszawa, s. 15–36.
- Komorowska E., 2000: *Nazwy metaforyczne w mikrotoponimii tatrzańskiej*. „*Onomastica*”, nr 45, s. 73–105.
- Mirska-Lasota H., 1964: *Zwięzła gramatyka języka rumuńskiego*. Warszawa.
- Mrózek R., 1998: *Nazwy górskie*. W: *Polskie nazwy własne. Encyklopedia*. Red. E. Rzetelska-Feleszko. Warszawa, s. 259–268.
- Nitsch K., 1920: *Spisz i Magura*. „*Język Polski*”, nr 4, s. 117–118.
- Nitsch K., 1933: *Kościelisko = Polany*. „*Język Polski*”, nr 18, s. 137–143.
- Radwańska-Paryska Z., Paryski W.H., 1973: *Encyklopedia tatrzańska*. Warszawa.

- Reinfuss R., 1959: *Problem Karpat w badaniach kultury ludowej*. „Polska Sztuka Ludowa”, nr 13. Warszawa, s. 3–11.
- Rospond S., 1957: *Klasyfikacja strukturalno-gramatyczna słowiańskich nazw geograficznych*. Wrocław.
- Rozwadowski J.M., 1959: *Tatry, Karpaty, Beskidy*. W: Idem: *Wybór pism*. T. 1: *Pisma polonistyczne*. Warszawa, s. 313–319.
- Rudnicki J., 1962: *Nazwy geograficzne Bojkowszczyzny*. Lwów.
- Rutkowski M., 2001: *Typ przestrzeni społecznej a nazewnictwo (na przykładzie oronimii Tatr)*. W: *Toponimia i oronimia*. Red. A. Cieślikowa, B. Czopek-Kopciuch. Kraków, s. 321–331.
- Stieber Z., 1934: *Nazwy miejscowe pasma Gorców w Beskidzie Zachodnim*. „Lud Słowiański”, T. 3, s. 213–265.
- Węgrzyn T., 2006: *Nazwy górskie polskiej części Bieszczadów*. „Onomastica”, nr 51, s. 105–127.

Agnieszka Jedziniak

On the variability of mountain names

Summary

The article is about the names of the mountain tops and their ranges occurring in the vast area of the Carpathian arch, with particular emphasis on the Polish part of the Carpathians. This work is focused on the analysis of oronyms motivated by common names of Romanian origin and retaining different degrees of variability understood as heterogeneous grammatical-structural realisations of lexemes motivating selected groups of oronyms. The meanings of motivating words of foreign origin are discussed and the classification of the analysed proper names is made based on grammatical and structural criteria. The classification has made it possible to identify mountain name variants characteristic for the examined group of names.

Key words: proper names, oronyms, etymology, naming variants

Агнешка Едзиняк

О вариативности горных названий

Резюме

Предметом статьи являются названия горных вершин и их цепей, выступающих на обширной территории дуги Карпат с особенным учётом её части, которая принадлежит Польше. В настоящей работе анализу подвергаются проприальные единицы, которые являются формами, производными от нарицательных имён румынского происхождения и сохраняющими разную степень вариативности, понимаемой как неоднородные грамматико-структурные реализации лексем, от которых образуются избранные группы оронимов. Рассматриваются значения производящих слов иноязычного происхождения, а также на основании грамматико-структурного критерия классифицируются анализируемые оронимы. Благодаря классификации возможным было выделить варианты названий, характерные для исследуемой группы.

Ключевые слова: собственные названия, оронимия, этимология, варианты названий